

foregående års 2 pct., og dem har man så valgt at satse primært på skoleområdet.

Det er jo så værd at bemærke, at der for at skabe ro, som det hedder, til forbedringer skal omstilles og rationaliseres. Det har vi jo i realiteten gjort de sidste 10 år. Men altså, der er ingen plads til vækst på det offentlige område, heller ikke til at opfylde garantien på børnepasningsområdet. Der er man parterne imellem i de forhandlinger, der har været, blevet enige om at sætte tempoet ned, det vil sige, at man ikke har tabt det af syne, men at kadencen er sat væsentligt ned.

Vedrørende spørgsmålet om regningen er det da værd at bemærke, at der i aftalen med kommunerne på side 3 står:

»Regeringen og Kommunernes Landsforening er enige om, at der ikke fra statens eller kommunernes side bør skabes yderligere forventning til udbygningen af den offentlige service.«

Det synes jeg havde været en rigtig god ting at tage med, for jeg havde måske ikke behøvet at skruer mine forventninger så højt op, hvis jeg havde vidst, at man på den måde gerne ville have fat i hinanden. For det er utrolig vigtigt, at det er kommunerne, der er entreprenører på området, og det er meget svært her fra Folketingets eller regeringens side at love noget, som der så ikke er økonomi til senere.

Den børnepolitiske redegørelse synes jeg indeholder 3 elementer. Det er balance, det er meget centralt, der er omtalt fleksibilitet og så initiativer. Jeg har taget dem i den rækkefølge, jeg synes de fylder mest.

Balancen er det altid vanskelige spørgsmål om at gøre det muligt for børnefamilierne at få dagligdagen til at hænge sammen og samtidig opretholde den effektivitet på arbejdspladserne, der skal til for at betale for de tiltag, vi iværksætter på det sociale område.

Regeringen vil føre en dialog med arbejdsmarkedets parter om deltid, placering af ferie og spørgsmålet om at tænke børnepolitiske tiltag ind i virksomhederne.

Fleksibiliteten kommer ind ved spørgsmålet om at indrette fleksible pasningsmuligheder, deltidsbørnehaver, børn på klippekort og en udbygning af det allerede eksisterende frie valg for forældrene.

Jeg kan godt forstå Venstres ordfører, når han snakker om mursten og institutioner. Det er, fordi man er jo begyndt også med sociallovgivningen at tænke sig ud af det, ud af de gam-

le rammer for institutioner og ind i nogle andre måder at entrere på. Det har faktisk også givet mere økonomi, mere ansvar ud det enkelte sted og i høj grad også en bedre kundetilfredshed. Så hvis det var den måde, man havde tænkt det på – men det tror jeg næppe det var – så synes jeg, det er en god idé at tænke ud over de rammer.

Meget af det, der nævnes som fleksibilitet, kan kommunerne og den enkelte arbejdsgiver jo selv indføre, og man har givetvis allerede på mange områder imødekommet behovet. Det viser jo det arbejde, der er blevet udført som virksomhedernes sociale ansvar, og jeg synes, man er kommet rigtig langt.

Regeringen har så også tænkt sig at nedsætte et udvalg til at se på: Hvor langt kom vi så, og er det muligt at gå videre ad den vej?

Med hensyn til de konkrete initiativer vil regeringen fremsætte et lovforslag, der gør det muligt at spare ferie op, så den kan bruges, når børnefamilien har mest behov for det. Jeg synes, det er en god idé at gå ind og revidere ferieloven. Der er jo også andre problemer i den på nuværende tidspunkt, så det havde vel også været fornuftigt at kunne rulle sin ferie fra år til år. Det vil så give bedre mulighed for at afholde ferie sammen med børnene eller ved nogle kriser, der kan opstå i familien.

Og så er det en god idé – og jeg synes, man kunne have kigget på det også for et stykke tid siden – at fordoble aftrapningsintervallet for fripladstilskud. Det er meget velkomment, for det har ligget på et meget lavt niveau længe.

Endvidere kommer regeringen med et forslag til en mere fleksibel børnepasningslov; det ser vi også gerne på.

Ja, så er der initiativerne over for de svage stillede børn og unge; det synes jeg er det vægst formulerede afsnit i redegørelsen, det fylder heller ikke så forfærdelig meget. Det eneste sådan rigtig konkrete, der står i det, er jo, at man vil gerne give socialrådgiverne en bedre uddannelse. Men spørgsmålet om de svage stillede familier og de svage stillede børn er jo en lang kæde af sammenhængende problemstillinger, som rækker ud over præcis socialrådgiverens uddannelse. Alle, der kommer i forbindelse med den familie, er jo på en eller anden måde involveret, så det vil vi gerne kigge på.

Det er også kommet til udtryk, at man har fået en større bevidsthed om det, også familierne imellem i de boligblokke, man bor i, idet der